De ce nu-L vedem pe Dumnezeu?

Una dintre cele mai dese obiecții este: „Dacă Dumnezeu există, de ce nu-L vedem?” Întrebarea presupune că El ar trebui perceput cu aceleași simțuri cu care percepem lumea materială. Ochii văd însă doar lucrurile fizice, iar urechile aud doar sunetele acestei lumi.

Biblia răspunde scurt: „Dumnezeu este Duh” (Ioan 4:24). Felul în care există El nu este material. Iar omul trăiește acum limitat la trup. Prin trup percepe doar lumea materială. Restul îi rămâne ascuns, nu pentru că n-ar exista, ci pentru că trupul nu a fost făcut să-l perceapă. E ca și cum un om ar locui într-o casă fără ferestre spre o anumită parte a lumii. Nu vede ce se află dincolo de zid, dar asta nu înseamnă că acolo nu este nimic.

Nici curentul electric, nici undele radio, nici gravitația nu le vedem. Și nimeni nu spune că nu există.

Orice lucrare are un autor

Chiar dacă Dumnezeu nu se vede, creația vorbește despre El. În viața de zi cu zi acceptăm fără rezerve că orice lucrare are un autor și orice proiect are un proiectant. Dacă găsești un ceas, presupui că există un ceasornicar. Cu cât o construcție este mai complexă și mai bine organizată, cu atât devine mai evidentă mintea care a conceput-o.

Același principiu se poate aplica universului. Mișcarea astrelor, legile fizicii, ciclurile naturii și echilibrul care face posibilă viața nu sugerează haos, ci o organizare remarcabilă. Iar un univers infinit mai complex decât un ceas ridică, firesc, întrebarea existenței unui Creator.

Un program fără programator?

Corpul omenesc este poate cea mai impresionantă mărturie. Inima bate zi și noapte, ficatul îndeplinește sute de funcții, rinichii filtrează sângele cu o precizie uimitoare, iar creierul coordonează miliarde de conexiuni. Toate acestea pornesc dintr-o singură celulă. Încă de la început, embrionul poartă în ADN planul inimii, al plămânilor, al culorii ochilor și chiar al firelor de păr.

În natură vedem același lucru. Mărul face mere, cireșul face cireșe, grâul face grâu. Toate își iau hrana din același pământ, din aceeași apă și din aceeași lumină, dar fiecare le prelucrează altfel, după informația înscrisă în el. Cu cât știința descoperă mai mult, cu atât devine mai limpede că nu avem în față doar materie, ci informație organizată. Este greu de conceput un program fără programator sau un mesaj fără autor.

La acestea se adaugă conștiința. Omul simte vinovăția și compasiunea, deosebește binele de rău și aude un glas lăuntric chiar și atunci când nu-l vede nimeni. Și mai adânc se află setea după veșnicie, un gol pe care nimic din lumea aceasta nu-l umple.

Problema nu este doar a minții

Chiar și în fața acestor argumente, mulți rămân nesiguri. Mintea primește dovezi, dar nu ajunge la convingere. Unii caută semne spectaculoase, vindecări sau experiențe neobișnuite, dar nici atunci îndoiala nu pleacă, pentru că problema nu e doar intelectuală, ci și interioară.

Există o diferență între a auzi despre o persoană și a o cunoaște. Când afli prima dată de cineva, ai doar informații și poți chiar să te îndoiești că există. După ce îl întâlnești, vorbești cu el și legi o prietenie, existența lui nu mai e o ipoteză. Tot așa, Dumnezeu cheamă și astăzi pe fiecare om să-L caute și să-L cunoască personal.

Cine este Dumnezeu

O imagine neașteptată vine chiar din tehnologia zilelor noastre. Inteligența artificială a fost hrănită cu mai multe texte decât ar putea citi un om în câteva vieți și le folosește în câteva secunde. Dacă omul, cu mintea lui limitată, a putut construi așa ceva, cât de mare trebuie să fie Cel care a creat mintea omului? Mașina lucrează doar cu ce a primit și după legi pe care nu ea le-a stabilit. Dumnezeu a stabilit legile și cunoaște totul deodată.

„El socotește numărul stelelor și le dă nume la toate. Mare este Domnul nostru și puternic prin tăria Lui, priceperea Lui este fără margini” (Psalmul 147:4–5). Iar cunoașterea Lui nu privește doar universul, ci și pe fiecare om: „Tu știi când stau jos și când mă scol și de departe îmi pătrunzi gândul” (Psalmul 139:2). Ce a descoperit omul prin tehnologie nu este decât o umbră palidă a ceea ce este Dumnezeu.

Dar o minte nemărginită nu spune încă nimic despre caracter. Contează la fel de mult dacă Cel care o are este bun și demn de încredere. Biblia spune că El este Dumnezeul „care nu poate să mintă” (Tit 1:2) și că la El „nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1:17). Nu are nimic de ascuns, nimic de care să se teamă și nimic de regretat. De aceea trăiește într-o odihnă pe care nimic nu o tulbură. Acolo unde nu există minciună, nu există nici neliniște.

Din broșura gratuită „Rostul Vieții”, capitolul 6. Broșura întreagă se găsește la Resurse.

Sursa: *De ce nu-L vedem pe Dumnezeu?* — Scopul Vieții
scopulvietii.ro/articole/de-ce-nu-l-vedem-pe-dumnezeu